

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi M. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. XVIII Ko 70/25,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2025 r.,

na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki stwierdza swoją niewłaściwość i sprawę przekazuje zgodnie z właściwością Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 1 października 2025 r. M. K. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie XVIII Ko 70/25, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie. W skardze skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie przewlekłości procesowej w sprawie XVIII Ko 70/25;

2. zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia adekwatnego do stwierdzonej przewlekłości;
3. zwolnienie od kosztów wniesienia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość sądem właściwym do rozpoznania skargi jest sąd przełożony nad sądem, przed którym toczy się postępowanie.

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19).

Mając na uwadze powyższe i jednocześnie nawiązując do treści skargi, Sąd Najwyższy stwierdza, że skarżący wniósł przedmiotową skargę na postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. XVIII Ko 70/25, co wynika wprost z treści uzasadnienia skargi.

Oznacza to, że do rozpoznania skargi właściwym jest Sąd Apelacyjny w Warszawie jako sąd przełożony nad Sądem Okręgowy w Warszawie.

W takiej sytuacji Sąd Najwyższy, na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

[D.Z.]

[a.ł.]